

1) 'Ο μὴ διακινήθεις, ὁ μὴ ἀναδευθεὶς ἐνθ' ἄν.: Γλυκὸ -ἀγεί ἀνακάτωτο Χίος κ. ἄ. 2) 'Ο μὴ ἀναμειχθεὶς μὲτ' ἄλλης οὐσίας, ἀμεικτος ἐνθ' ἄν.: 'Αλεύρι - βούτυρο ἀνακάτωτο Ἡπ. 3) Μεταφ. ὁ μὴ ἀναμειχθεὶς εἰς ξένην ἰσοθεσίαν Ἡπ. Νάξ. ('Απύρανθ.) — Λεξ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ.: 'Ανακάτωτὴ 'μαι ὡς τὴ δουλειὰ 'φτὴ Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. ἀνακάτευστος.

ἀνακατωτούρης ἐπίθ. Βιθυν. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κιλκ. (Σινασσ.) κ. ἄ. — Λεξ. Αἰν. Μπριγκ. ἀνακατου-τούρης Μακεδ. ἀνακατωτούρης Νάξ. ('Απύρανθ.) κ. ἄ. ἀνακατουτούρης Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.) κ. ἄ. 'νεκατω-τούρης Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατωτῆς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὐρης.

'Ο διεγείρων σκάνδαλα, ταραξίας, διαβολεύς, ραδιοῦρ-γος ἐνθ' ἄν.: Ἀνθρωπος ἀνακατωτούρης Βιθυν. Θράκ. Κρήν. Δὲ λέγου τίποντα νὰ μὴ μὴ ποῦν ἀνακατουτούρα Μάδυτ. Νὰ φυλάγῃσαι 'πὲ τὸ 'νεκατωτούρ' Σαρεκκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατωτούρης.

***ἀνακαφᾶς** ὁ, ἀνικαφᾶς Ἰμβρ. Λήμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καφᾶς. Τὸ ἀνικα-φᾶς ἐκ τοῦ μεταβατικῆς *ἀνεκαφᾶς.

Τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ κρανίου: Φρ. Ἐφαγε τοὺν ἀνικαφᾶ τ' (κατεστράφη).

ἀνακαψάδα ἡ, Εὐβ. (Κονίστρ.) Πάρ. ἀνακαψιάδα Εὐβ. (Ῥορ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καψάδα, παρ' ὁ καὶ καψιάδα.

1) Αἰθρία κατόπιν βροχῆς Πάρ. 2) Γῆ πτωχὴ εἰς γεωργικὴν ἀπόδοσιν, γῆ ἄγονος Εὐβ. (Ῥορ.): Ἐχει σπείρει οὐλο ράχες καὶ ἀνακαψιάδες καὶ κᾶνα δὴ σὺ σώχωρα. 3) Μεταφ. αἰσθημα εἰς τὸν φάρυγγα προερχόμενον ἐκ καύ-σεως, ἐρεθισμοῦ τινος ἐκ κακῆς πέψεως Εὐβ. (Κονίστρ.) Συνών. ἀνακαούρα, ἀνακαψίδα Β 1, ἀνακαψίλα, καήλα.

ἀνακαψίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀνεκαψίδα Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀνικαψίδα Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καψίδα.

Α) Κυριολ. 1) Ἡ ἐκ τοῦ αὐχμοῦ καῦσις τῆς κριθῆς Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ. 2) Κοῖλον μέρος ἀγροῦ, ὅπου σχηματίζεται τέλμα ἐκ τῶν βροχῶν καὶ δὲν ἀναπτύσσεται ἐπαρκῶς ὁ δημητριακὸς καρπὸς Ἰμβρ.: Ἰδὼ εἶν' ἀνικα-ψίδα. Πβ. *ἀνακαψιδιάρεις.

Β) Μεταφ. 1) Αἰσθημα καυστικοῦ ἐρεθισμοῦ εἰς τὸν φάρυγγα ἐκ κακῆς πέψεως ἢ ἄλλης αἰτίας Θήρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακαψάδα 3. 2) Κνησμός τοῦ δέρματος ἰδίᾳ ὁ ἐκ φθειρῶν προερχόμενος Θήρ. Συνών. ἀναβα-βουρίδα, βαβουρίδα, φαγούρα.

***ἀνακαψιδιάρεις** ἐπίθ. Οὐδ. ἀνικαψιδιάρ'κον Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνακαψίδα.

Ἐπὶ ἀγροῦ, ὁ ἔχων κοιλότητος τελματώδεις, ὅπου δὲν ἀναπτύσσεται ἐπαρκῶς ὁ δημητριακὸς καρπός: Χουράφ' ἀνικαψιδιάρ'κον.

ἀνακαψίλα ἡ, Ἀθῆν. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀρκαδ. Καλά-βρυτ. Κλουτσιοχ. Κορινθ. Λακων.) κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. 398 ἀνακαψίλα Πελοπν. (Τρίκκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. καψίλα.

Αἰσθημα καυστικοῦ ἐρεθισμοῦ εἰς τὸν στόμαχον ἢ τὸν φάρυγγα προερχόμενον ἐκ κακῆς πέψεως ἢ ἐκ καταπόσεως

καυστικοῦ ποτοῦ ἢ ἐδέσματος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακα-ψάδα 3.

ἀνακεντῶ ἀμάρτ. ἀνακεντιάω Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κεντῶ.

Φυτεύω νέας ρίζας καπνοῦ ἐκεῖ ὅπου αἱ φυτευθεῖσαι δὲν ἠὺδοκίμησαν.

ἀνακέρωμα τό, Κρήτ. (Σφακ.) ἀνακέρωμα Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακερώνω.

Διάθεσις, τάσις πρὸς ἐμετόν. Συνών. ἀναγούλα (I)

A 1, ἀνακάτεψι A 2, ἀνακατούρα, ἀνακάτωμα A 3, ἀνακατωμάρα, ἀνακατωμός A 1, ἀνακάτωσι A 1, ἀνακατωσιὰ 1, ἀνακατωσούρα 1.

ἀνακερώνω Δ.Κρήτ. ('Αποκόρ. Σφακ. κ. ἄ.) ἀνε-κερώνω Α.Κρήτ. (Μεραμβ. Πρίν. κ. ἄ.) Μέσ. ἀνεκερώ-νομαι Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κερώνω.

1) Μέσ. ἐτοιμάζομαι πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς Κρήτ. (Σητ.): Μὴν ἀνακερώνεσαι, γιατί δὲν εἶν' ἡ δουλειὰ τουτηνὰ γιὰ τὰ χεράκια σου. 2) Ἐνεργ. γίνομαι ὠχρὸς καθὼς ὁ κηρὸς, ὠχρῶ Α.Κρήτ. Συνών. κιτρινίζω.

3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἐμετόν ἐνθ' ἄν.: Ἡ γυναῖκα ἀνακερώθηκε Ἀποκόρ. Συνών. ἀναγούλεύομαι 1, ἀναγούλιάζω 3, ἀναγού-λίζω 1, ἀνακατεύομαι (ἰδ. ἀνακατεύω A 2 β), ἀνακατώνομαι (ἰδ. ἀνακατώνω A 2 β). β) Κάνω ἐμετόν, ἐμῶ Δ.Κρήτ.: Φρ. Ἀνακερώνει παλαιοῦ ἀρραγοῦ βασιτάγια (ἐπὶ τοῦ ὑπενθυμίζοντος πράγματα πρὸ πολλοῦ λησμονημένα). Συνών. ἀναγούλιάζω 4, *ἀναθεώνω 2, ξερνῶ. 4) Μετβ. φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ διάθεσιν πρὸς ἐμετόν Δ.Κρήτ.: Ἀνακέρωσέ με τὸ χοιρινό. Ἀνακερώσασί με οἱ χοχλιοί. Συνών. ἀνακα-τεύω A 2, ἀνακατώνω A 2.

ἀνακέφαλα ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 10 καὶ ἐν Προπυλ. 1,145 — Λεξ. Αἰν. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνακέφαλος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κεφάλι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ κατακέφαλα.

1) Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος ἢ ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος ἐκτά-σεώς τινος Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν. Πρω.: Θὰ τοῦ πάρ'νι ἀνακέφαλα τὰ νηρὰ τοῦ χουριό κι θὰ τοῦ πνίξ'νι Αἰτωλ. Ἀνακέφαλα τοῦ χωριοῦ εἶναι ὁ αἰς - Γζώργις Λεξ. Πρω. || Φρ. Παίρνουν ἀνακέφαλα τ' ἀμπέλ' - τοῦ χουριό κττ. (διέρχομαι ὁλόκληρον τὸ ἀμπέλι - τὸ χωριό) Αἰτωλ. β) Πρὸς τὴν κεφαλὴν, πρὸς τὴν πηγὴν ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρ. 10: Παίρνοντας ἀνακέφαλα τὸ ρέμα. 2) Ἀνεστραμμένως, ὑπτίως Πόντ. (Χαλδ.) — ΓΒλαχογιάνν. ἐν Προπυλ. 1,145 — Λεξ. Πρω.: Ἐπεσε ἀνακέφαλα Λεξ. Πρω. Συνών. ἀνάσκελα, ἀντίθ. προύμυτα.

ἀνακεφαλίζω Κάρπ. Κέρκ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δεέκ ἀνεκεφαλίζω Κάρπ.

Τὸ μεσν. ἀνακεφαλίζω. Πβ. Ἀχιλλ. στ. 625 (ἐκδ. Hesselting) «γοργὸν ἐνεκεφάλισεν καὶ εἰς τὴν κλίνην πέφτει».

1) Σηκώνω, ὑψώνω τὴν κεφαλὴν Κέρκ. Πελοπν. (Λα-κων. Μάν.): Ἀνακεφάλισα λιγάκι Λακων. || Ἄσμ.

Εὐπνα καὶ ἀνακεφάλισε | πῶχω δὴ λόγους νὰ σοῦ πῶ (μοιρολ.) Μάν. β) Μεταφ. ἀνθίσταμαι, ἐναντιώνομαι Λεξ. Δεέκ Συνών. φρ. σηκώνω κεφάλι. 2) Ὁρ-γώνω τὸν ἀγρὸν διαγωνίως Κάρπ. Συνών. ἀναγωνιάζω.

